

– Искам само да ме облечеш! Друго нищо. Само едни дрехи ще ми купиш. И ако направя пакост – няма да се сърдиш.

– Няма, няма! Няма да се сърдя!

Отишъл си. Дошла сутринта.

– Хайде да отидем, да видиш къде ще водиш козите!

Отишли там.

– Тая ливада е моя. Тука ще ги водиш!

– Добре, дядо поне! Добре!

Попът си тръгнал. Козите останали да пасат.

Към един-два часа момчето извадило свирката. „Търълъ, търълъ“ – козите заиграли. Всичко заиграло. Дърветата – също. Козите – друс, друс – играят. До четири-пет часа играли. Спрял той, прибрал свирката и си отишли.

Нали козите не се напасли, попът рекъл:

– Божи сине, къде са пасли козите?

– Ами там, дядо поне, където ми каза!

– А бе, оня ден ги пасох, една камара мляко пуснаха, а сега и половината не пуснаха!

– Виж, че ги пасох!

Един ден, два, три – козите хептен не дават мляко.

– Попади́йке, трябва да го следя!

– Ами иди, дядо поне! Иди!

Към пладне попът отишъл. Имало там къпини и той го следил. Таман се качил горе попът, присрало му се. Тъкмо да си свали гащите, и момчето си извадило свирката. „Дурули, дурули“ – като почнал попът да играе в трънаците. Изпограл си всичко и казал:

– Божи сине, спри бе! Божи сине, спри!

Той си свирел и хич не чувал. Спрял.

Станал попът, дигнал си гащите, отишъл си.

– Попади́йке!

– Защо си изпогрян целият, бе?

– Махни! А гъза ми да видиш!

– А ранен ли си? Защо, бе?

– Нашият козар много свири. Всичко играе. Дърветата, трънаците, всичко играе.

– Хей, дядо поне, в неделя има сватба. Ще го водим да свири.

– Ами, ще го водим.

Дошла неделята.

– Брей, сине!